

[Krog Hansen.]

kommer han frem med det på klubmøder, og det medfører også nogle gange, at han bliver smidt væk, fordi kammeraterne synes, at nu er han blevet for arbejdsgivervenlig. Men når denne tillidsmand, som kender disse problemer, har lært om dem, har hørt om dem, prøver på at gå ind i debatten om investeringer, lønssystemer, ledelsesprincipper og de andre ting, der nu tales om på en arbejdsplads, bliver han hver eneste eller næsten hver eneste gang afvist, og i stedet for bruger man tiden til at tale om farven på en toiledør, kopperne i marketenderiet, og hvad man ellers kan finde frem til. De ting, der virkelig betyder noget for produktionen, ønsker man ikke at diskutere med tillidsmanden.

Det ville vel være rimeligt, når man nu skal give et tilskud til industrien, at man sagde: der er visse krav, som vi ønsker opfyldt, hvis I ønsker dette tilskud, nemlig at arbejderne bliver taget med på råd, at disse penge virkelig gør den gavn, som vi regner med de vil gøre, og at der skal foregå et tæt samarbejde i samarbejdsudvalgene, således at de ansatte virkelig bliver taget med på råd.

Nu kan man sige fra regeringens side, at man har vedtaget en dagsorden i fredags, en dagsorden, hvori der står, at man skal tilskynde arbejdsmarkedets hovedorganisationer til at indgå en ny aftale om samarbejde på de enkelte virksomheder, og at denne dagsorden er tilstrækkelig. Det finder jeg ikke den er.

Hvis vi i socialistisk folkeparti overhovedet skal have noget med det lovforslag at gøre, som vi her behandler, om generelle tilskud til arbejdsgiverne, må det følges op af et forslag til en samarbejdsaftale, som sikrer os indflydelse på virksomhederne, således at disse penge ikke bare formøbles.

Sigsgaard: Jeg må lige starte med at slå fast, at det ikke for VS vil være tilstrækkeligt, at der kommer en eller anden bedre samarbejdsaftale, at de ansatte i højere grad bliver hørt end tidligere. Jeg tror i det hele taget, man skal være lidt forsigtig med bare at antyde, at man ville stille sig tilfreds med noget sådant. Det er egentlig indflydelse, det drejer sig om, det er egentlig kontrol, det drejer sig om.

Hele grundlaget for regeringens forslag er efter min opfattelse usikkert og delvis ganske forkert. Det bygger på, at konkurrenceevnen er truet af omkostningsforøgelser på grund af lønstigninger — og det er ikke på noget tidspunkt dokumenteret, og jeg tror ikke, det kan dokumenteres. Jeg tror nemlig, det er forkert, for tværtimod er eksporten jo stadig stærkt voksende. Dertil kommer, at prisstigningerne hos mange af vore handelspartnere i de senere år fuldt ud har været på højde med prisstigningerne her, og endelig er priserne jo stærkt stigende netop nu, som det allerede har været nævnt her i dag. Ville det være sket, ville denne vældige prisstigningsbølge, som vi er inde i nu, virkelig være kommet, hvis konkurrenceevnen var så stærkt truet, som det fremstilles af regeringen?

Det er også påfaldende, at lønglidningen er kraftigst netop i eksportindustrien. Hvad er forklaringen på det? Ja, det er selvfølgelig den, at det meste af eksportindustrien åbenbart kan bære de højere lønninger. Eksportindustriens omkostningsniveau kan altså ikke danne baggrund for ydelsen af arbejdsgivertilskuddet.

Nej, baggrunden for lovforslaget er en helt anden end den officielle. Det er nemlig den, at investeringerne er så rigelige og til dels så vanvittige, at opsparingen ikke kan følge med. Da regeringen ikke vil gribe ind over for investeringsvirvaret, må den altså give arbejdsgiverne en større fortjeneste og så håbe på, at de sparer op af den. Og hvem skal betale? Det er selvfølgelig de sædvanlige, dem, der ikke har for meget, bl. a. de lavtlønnede, som ingen kompensation får. Under behandlingen af et tidligere punkt på dagsordenen spurgte jeg, om de lavtlønnede skulle have kompensation. Det kom der ingen svar på, og sagen er jo nok, at de ingenting skal have, men arbejdsgiverne skal altså have nogle hundrede millioner kr.

Men hvis nu regeringen sagde, hvad den jo i og for sig lige så godt kunne, at lønmodtagerne — bl. a. og først og fremmest de — hver direkte skulle forære arbejdsgiverne 216 kr., så ville der måske nok blive noget, der lignede oprør, her i landet; derfor går man så omvejen over moms og ATP for at gøre det hele uforståeligt. Men ikke desto mindre går forslaget jo ud på, at lønmodtagerne hver skal forære arbejdsgiverne over 200 kr.